

Sygn. akt II CZ 59/07

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Grzelka

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Wodno - Inżynieryjnego

"P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o wpis spółki przekształconej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2007 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 kwietnia 2007 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2007 r. odrzucił apelację wnioskodawcy „Przedsiębiorstwa Wodno-Inżynieryjnego „P.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 marca 2007 r.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z treścią art. 368 § 1 k.p.c. apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać elementy wskazane w tym przepisie. Wyliczenie obligatoryjnych składników apelacji zawarte w art. 368 § 1 pkt 1 – 5 k.p.c. statuuje wymogi formalne dla apelacji jako szczególnego pisma procesowego. Zgodnie z pkt 2 apelacja winna zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów, a zgodnie z pkt 3 także ich uzasadnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja wniesiona w niniejszej sprawie nie spełnia wymogu wynikającego z art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., chociaż bowiem zawiera w uzasadnieniu polemikę z argumentami wyrażonymi przez Sąd pierwszej instancji, nie zawiera w ogóle zarzutów wskazujących na niewłaściwe zastosowanie jakiegokolwiek normy prawnej (materialnej czy procesowej), niewyjaśnienie jakichkolwiek okoliczności, czy też jakiegokolwiek inne uchybienia popełnione przez Sąd pierwszej instancji, a mające wpływ na treść orzeczenia.

Apelację w niniejszej sprawie wniósł pełnomocnik procesowy wnioskodawcy – radca prawny. Wobec uznania, że apelacja sporządzona przez radcę prawnego nie spełnia wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd Okręgowy odrzucił ją na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370¹ k.p.c.

Wnioskodawca złożył zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu zażalenia podniósł, że w części apelacji zatytułowanej „uzasadnienie” zawarł zgodnie z art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zwięzłe przedstawienie zarzutów, które w dalszej części uzasadnienia zostały szeroko rozwinięte. Zdaniem skarżącego przytaczaniem zarzutów jest zawarte w apelacji stwierdzenie, że „Sąd przy uzasadnieniu orzeczenia oparł się na treści

559 § 4 k.s.h., 558 § 1 k.s.h., które regulują zaledwie wstęp do procesu przekształcenia, a pominął ważne treści wynikające z art. 560 § 1 i 2 k.s.h., 566 k.s.h., 567 k.s.h. Stąd też wykładnia Sądu jest niekompletna i może prowadzić do błędnych wniosków odmiennych od zamierzeń legislatora, które przyświecały mu przy konstrukcji instytucji przedawnienia.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić trafności. W cytowanym w zażaleniu fragmencie apelacji podniesiono naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 559 § 4 k.p.h. i 558 § 1 k.s.h., art. 560 § 1 i 2 k.s.h., 566 k.s.h. i 567 k.s.h. przez błędną wykładnię pierwszych dwóch z wymienionych przepisów i niezastosowanie pozostałych. Stanowi to zwięzłe przedstawienie zarzutów w rozumieniu art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. Ponad dwie strony apelacji przeznaczone zostały na uzasadnienie zarzutów. Nie można więc zgodzić się z poglądem Sądu Okręgowego, że w apelacji zabrakło przedstawienia zarzutów i ich uzasadnienia.

Z powyższych względów na mocy art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.